

Українська

ЛІТЕРАТУРНО-ПРОСВІТНИЦЬКИЙ ЖУРНАЛ

Ластівка

2016

№

1-2

На конкурс

ЛІТЕРАТУРНИЙ КЛУБ «ЕКСПРОМТ»

*Чернівецького торговельно-економічного інституту
Київського національного торговельно-економічного університету
об'єднує студентську молодь, викладачів,
які мають зацікавленість у літературі, публіцистиці,
а також пробують себе у поетичному чи прозовому жанрах.
Клубу понад 10 років, а торік кращі роботи були розміщені
у рубриці «Майстри пера», що є частиною творчого доробку
митців ЧТЕІ КНТЕУ в «Галереї талантів» –
спеціальній віртуальній скарбниці кращих
мистецьких здобутків студентів і працівників вишу.*

Оксана Бабух – студентка IV курсу фінансово-економічного факультету, здобуває кваліфікацію фінансиста. Має глибоко патріотичну позицію, чітке національне самоусвідомлення. Була активісткою Чернівецького Євромайдану, учасницею Революції гідності, наразі є представницею Цивільного корпусу «Азов» у Чернівцях. Активно працює в раді студентського самоврядування ЧТЕІ. Переможниця багатьох предметних олімпіад, учасниця круглих столів, науково-практичних конференцій. 2014 року виграла конкурс «Студент року» у виші та посіла II місце в міському етапі конкурсу.

Присвята Україні

Мені серце мотив підказало,
Й написала я пісню нову.
В ній зізнатися хочу я широ,
Хто я є і для чого живу.
Я – голос дзвінкий України,
Я – надія на добре зерно.
Усім серцем люблю свою землю,
Бо мені її Богом дано.

Дорогий український народе,
Сотворімо державності Храм!
Сотворімо таку Україну,
Щоб жилося щасливо в ній нам.
За Свободу, за волю народу
Встав у Києві Євромайдан,
Піднялася вся наша родина
Проти рабства, зневаги й кайдан.

Сотворім справедливу державу,
Щоб було досхочу в ній чудес,
Щоб вона всім народом всміхалась,
Мов веселка з блакитних небес.

У минуле, забарвлене кров'ю,
Не допустимо ми вороття.
Рідна земле, кохана Україно,
Вірим в світле твоє майбуття!

* * *

І в серці, і в душі, що кров'ю так облиті,
Бо з ран живих тече щодня вона,
З'являються весь час ті образи розмиті,
Та поза цими снами — я одна.
Твого лица забуті майже риси,
що я пригадую завжди,
неначе з неба падаючі бризки,
такі ж холодні, як і ти.
Та ця реальність, де сама я,
Що так зсередини гризе.
Ні тут, ні там тебе немає.
Чи я жива, чи мертва вже...

Сповідь лікаря Євромайдану

*Присвячується революційним медикам, котрі рятували життя українцям
у головній гарячій точці країни.*

— **А**лло, Олюсю, я скоро повернусь! Зовсім скоро, маю надію,
Все невдовзі закінчиться неодмінно нашою перемогою!

Травматолог Володимир після важкого денного чергування на гарячій вулиці Грушевського лежав у Жовтневому палаці зі слухавкою біля холодного вуха неподалік травмованих. Його розмова з дружиною затягнулася незвично довго, аж на 20 хвилин.

— А пам'ятаєш, Олюсику, я тобі розповідав про активіста, який учора прийшов до мене на огляд? Він ще казав, що пече в животі від удару беркутівського кийка? Дядько Василь його, здається, звати. Він благав про знеболюючі пігулки і рвався назад на барикади... Пам'ятаєш? Добре, що тоді його не відпустив. Цим старого і врятував, — щиро по-дитячому, з непідробною усмішкою голосно мовив лікар. — Його нині прооперували. Олюню, беркутня йому розірвала селезінку! Розумієш? А я одразу збагнув, що нашим медпунктом тут не обійдешся! А знаєш, за два місяці волонтерства тут (два місяці... таки надовго в столиці зостався)... Яке нині число? 21 січня?

Володя глянув на годинник з календарем: «О, за 20 хвилин вже буде 22-е число — День Соборності України!» — лікар задумався, підраховуючи тижні, які прожив на Майдані у Києві.

— Так-от, за два місяці тут я багато перебачив... Олюсю, я трохи виснажився, от повернуся до Снятина, обійму тебе і годинами розповідатиму, що тут бачив. І про світлошумові гранати, і про провокаторів, «тітушок», всіх-всіх! Тут насправді страшно... Але ж ти знаєш, вдома я не міг би за цим спостерігати з телевізора... Просто не міг!

— Володю, — гукнув старий військовий лікар Петро Миколайович, — приляж хоч трішки. Важкий день був, я б сказав «коктейльний», — усміхнувся старший. — Думаю, зранку до нас приходитимуть нові травмовані. Беркутня їх дуже потлумила нині. Добре, що хоч зараз трохи втихомирилися. На вулиці щось підозріло спокійно.

На вулиці Грушевського і справді було порівняно тихо. Після важкої ночі на 21 січня зараз коктейлями не перекидалися. Та і шини від автівок потихеньку собі дотлівали, викидаючи чорний дим у повітря. Бруківки під ногами на вулиці вже майже не було. Точніше, вона раніше була, і Лобановський величний усміхався з колонади... Та так якось склалося... Валерію Васильовичу, пробачте, то ненароком...

— Алярм, хлопці! Вставайте! — Володя прокинувся від криків, глянув на годинник, ледь розплющивши очі. Шоста ранку. — Вставайте, кажу! Волонтери, бігом, — знову над Володиным ліжком стояв Петро Миколайович. Цього разу з переляканим обличчям. — Реаніматологи! — закричав не тямлячись старший, — де всі?! В нас поранений. Постраждалий важко дихає!

Це не було, як завжди. Опіків від світлошумових гранат Володя не бачив. Очі в постраждалого були напіввідкриті. Він не кричав, не стогнав. Лише по довгій густій чорній бороді повільно стікала якась рідина. Над травмованим активістом (до речі, якоїсь неслов'янської зовнішності) одразу зібралися медики. Семеро лікарів розгублено дивилися один на одного кілька секунд.

— У нього, здається, поранення, — припустила Раїса Василівна, анестезіолог з Вінниччини. — Гляньте на його шию, — в один голос промовили два київських лікарі-інтерни. І лише Петро Миколайович, колишній військовий лікар, що бував у найгарячіших точках Афгану, прошепотів: «Огнестрел...».

Дефібрилятор, кардіограф, морфій та ще десятки лікарських прийомів, необхідних за протоколом для реанімації і відповідних маніпуляцій...

— Постраждалий в агонії, — витираючи скупку сльозу, зробив висновок «залізний» медик-афганець. — Серце вже не б'ється, а мозок ще працює, тому дихання є....

Сорок хвилин реанімації першу жертву на Грушевського не врятували. На тілі «неслов'янина» Володя нарахував три дірки від куль. І лише за годину лікарі підтвердять, що ці кулі — бойові. Натомість дізнаються: на столі якогось управлінця Жовтневого палацу лежить, вже не диха-

ючи, перша жертва на Грушевського — той самий Сергій Нігоян. Отой «неслов'янин», який читав Шевченків «Кавказ»...

— Алло, Олюсю, — близько 10-ї ранку зателефонував дружині Володя. — Зі мною все добре, не хвилюйся, заспокой маму і дітей! Чуєш, Олюсю, те, що транслюють по «теліку» — правда! В нас загиблі! Олюсю, не плач, чуєш? Пробач, ми не врятували двох активістів. У них стріляли! Розумієш, стріляли бойовими... Один, кажуть, був вірменином! Другий, якого я намагався реанімувати, здається, білорус. Чекай, при ньому ми знайшли якісь документи... — Володя почав перевертати спеціальну коробку, куди скидали особисті речі постраждалих у сутичках активістів. —

Здається, знайшов! Так, знайшов, це його... Ми-хай-ло Жи-зневський. Олюсю, пробач, я був безсилий! Куля влучила у серце!

P.S. Молю Бога, аби ці жахливі події більше ніколи не повторились. Герої заслуговують, аби про них пам'ятали.

Ілона Оначук — студентка I курсу факультету менеджменту, туризму та ресторанного господарства. Захоплюється вивченням іноземних та рідної мов, неодноразова учасниця мовно-літературних конкурсів, призерка I етапу Всеукраїнської олімпіади з української мови в ЧТЕІ КНТЕУ. Вірші почала писати доволі рано, особливо захоплюється громадянсько-патріотичною лірикою.

* * *

За свободу іти на війну,
Взяти в руки мечі — і до бою.
Триматися за будь-яку ціну,
Не прикриваючись юрбою.

Ламати чужинцям крила,
Бути сильним й жорстким,
Знати, що ти — це сила,
Й не маєш права бути крихким.

Навчитись не лити сльози,
Коли втратив вірного друга.

Не зважать ні на які погрози,
Ти зможеш! Тебе не здолає туга.

Писати коханій частіше,
Хай слово, одне лиш словечко,
Любити сильніше й палкіше,
Щоб їй не боліло сердечко.

Пам'ятати усмішку мами,
Повернутись додому живим,
Правда говорить її лиш устами:
«Ти для людства відстоюєш мир».

* * *

Любов до неньки-України,
 Любов до мови, до Дніпра...
 Хай знають всі, що ми єдині,
 І правди іншої нема.
 Нова існує карма й воля,
 І серце вірить молоде:
 Україна матиме долю,
 Сонце Свободи зійде.

Тетяна Метрусь-Марущак – студентка ІІ курсу факультету підприємництва та інформаційних технологій; здобуває кваліфікацію у галузі обліку та аудиту.

Захоплюється літературою та історією рідного краю, має вокальний талант, а також пише вірші. У 2014-му році стала переможницею обласного етапу Всеукраїнської експедиції «Моя Батьківщина – Україна», а також посіла ІІІ місце в номінації «Література» обласного етапу Всеукраїнського конкурсу учнівської творчості. Учасниця предметних олімпіад, автор наукових статей, а також заступник голови ради студентського самоврядування вишу. Одна з найактивніших учасниць літературного клубу.

Рідний край

Земле моя, мій краю дорогий!
 Люблю тебе всім серцем
 до нестями.

Ти обрії замріяні відкрий
 Із синіми озерами й лісами.

Я пташкою співати буду в них,
 Ховатись у високім верховітті,
 Щоб вітер буйний подиву
 притих, –
 Життя відчуті у щасливій миті.

Я квіткою зростатиму в полях,
 Волошкою у золотому житі,
 Щоб милуватись небом
 у зірках, –
 Життя відчуті у щасливій миті.

Проллюсь дощем, травною
 проросту,
 Віддам тобі любов, що в серці маю.
 Я тим щаслива вже, що тут живу,
 Прекрасний мій, чудовий рідний
 краю!

Юлія Пацаранюк – кандидат філологічних наук, доцент кафедри сучасних європейських мов, заступник декана факультету підприємництва та інформаційних технологій, керівник літературного клубу «Експромт» у Чернівецькому торговельно-економічному інституті Київського національного торговельно-економічного університету. Улюбленим заняттям є творча робота зі студентами та читання книг. Юлія Михайлівна – автор віршів та есе, які не можуть залишити байдужими шанувальників поетичного слова.

У День рідної мови

Колись у п'ятдесятих студенти Бангладешу,
Не боячись поліцій, репресій і тюрми,
Насмілилися владі роздати по депеші:
На захист мови стали юнацькими грудьми.
І дико їх побили, до смерті катували...
На вулицях вогнями спалахувала лють,
Та мову відстояли, бо рідною вважали...
За мову ж, як за матір, не гріх навік заснуть.
Проводить паралелі сьогодні, мабуть, пізно...
Хтось має шляхом крові пройти через віки,
Комусь таки не страшно, коли у небі грізно,
Коли міста палають і в чорному жінки!
І от лютневим ранком, оглянувши руїни
Та Бангладеш згадавши, покотиться сльоза,
Ти вкотре привітаєш: «З Днем мови, Україно!
Стоятиму за тебе! І не страшна гроза!»

* * *

А я не хочу кленів і калин,
Що душами померлих поставали...
Пісень не хочу, віршів, роковин,
Не хочу, щоб вбивали і ховали.
Не можу чути материнський плач,
І свисту кулі я не хочу знати!
Ділить не хочу з поминок калач...
Вже, може, досить долі шматувати?
Молитву тихо з відчаю шепчу,
Нехай звершиться Господова воля.
Ціну яку завгодно заплачу,
Щоб душі не вселялися в тополі!

Україні – з любов'ю

Блакить небесна в погляді сумнім І золоте колосся, наче коси. Застигли усміхом калиновим	В мені вся міць, шаленство, дух епох, Князівська честь і лицарство
німим	козаче,
Уста, що мовить можуть стоголосо. Кафтан зелений, зітканий з лісів, І синь морська по низу	І сила у одному, як на трьох, Мені чужим є зрадник і ледачий. Бо – я Вітчизна, отчий рідний край, Твоя домівка, для душі розрада...
простягнулась.	Хоч як собі збагнеться, називай, Я – батьківщина, і тобі я рада.
У вишиванку дивної краси Уранці, як на свято, одягнулась! Червоні маки, стрічки у вінку Палахкотять, неначе веселкові...	Мене любили серцем у піснях, У віршах і поемах прославляли, Просили долі тихо в молитвах, За мене і на війнах умирали.
Таку мене, вродливу, гомінку, Створив Господь, і я живу у слові! У думі вічній, в поклику святім, Неначе заповітом для народу.	Та я жива лишалась, попри все, Із тризубом і стягом на раменах, Понад сторіччя мій народ несе, Що я жива, що я іще не вмерла!
Я – Україна...з норовом крутим! Багата на героїв мужніх зроду.	

Згадуючи події 2014-го...

Відсвічують промені в небо,
Їх сотня, і линуть додому.
Молитва тепер – їм потреба,
Не винні нічого й нікому.
Вони вже своє відстояли
На вічній сторожі держави.
Їх широ в церквах відспівали,
Відкапали сльози іржаві.
За ними відплинула кача
Кудись в небуття по Тисині.
Комусь усміхнулася вдача,
А їм принесла домовини.
Нащадкам лишилася пам'ять,
Світлини і квіти на бруці.
Герої... вони не вмирають!
Любов ще сильніша в розлуці.
Герої... вони ж бо безсмертні!
Їм воля шляхи прокладала.
Герої живі серед мертвих,
Бо їх Україна кохала!